

Còrsega, l'espina de Mitterrand

Fou l'any 1768 que Còrsega passà a formar part de l'Estat francès, en base al Tractat de Versalles. El mateix any, els corsos derrotaven els francesos en la batalla d'U Borgu. D'aleshores ençà, d'una manera o d'altra, la resistència de Còrsega —l'illa de la bellesa— ha estat una constant que arriba al ni-

Manuel S. JARDI

semblea. El cens és demencial. Com era d'esperar, guanya la dreta. Al carrer, la presència de l'Assemblea es nota ben poc, i es fa palès l'increment dels atemptats que duu a terme el FLNC, el qual ha posat fi a la treva iniciada durant la negociació de l'estatut.

El 17 de juny del 83 «desapareix» el nacionalista G. Orsoni. Tothom vol saber la «veritat» d'aques-

quals 60.000 són estrangers, que naturalment no voten: en queden 180.000. Bé, a aquests, cal restar-los els 40.000 de menys de 18 anys i els 50.000 ciutadans francesos residents a l'illa, però no votants. Això dona un cens de 90.000 corsos electors. Però heus ací que en les llistes n'hi ha inscrits 203.000, dels quals han votat 137.000. ¿D'on

lluïta l'esquerra nacional corsa és el «clanisme». El Ciemen, en una publicació dedicada a Còrsega, ho explica així: «és el fruit més immediat de la llei duanera de 1818, que pràcticament col·lapsava la vida econòmica de l'illa (...) Per aconseguir els llocs de treball, calia que algú ben situat a París els avalàs. D'aquesta manera, algunes famílies de notables, relacionades amb els dirigents polítics de la capital de l'estat, es constituïren en intermediaris i crearen una xarxa de persones protegides.»

«Avui no són, almenys en gran part, les classes socials les que determinen les opcions polítiques. És la "família" i el seu cercle més pròxim. Els contactes i les aliances entre els clans tenen com a punt de referència els seus propis interessos. Per això, la noció de dreta i esquerra és absent, sovint, de la mentalitat dels corsos.»

«Els mateixos partits d'abast estatal s'infiltra en els clans, n'utilitzen les relacions, intenten donar proves prerrogatives als caps dels clans, els quals divulguen els "beneficis de la presència francesa". D'aquesta manera, els caps dels clans són el millor vehicle per desculturar el poble cors (...) La política d'assistència econòmica, que caracteritza la dependència de Còrsega, es realitza a través del mecanisme dels clans.»

PER U POPULU CORSU

UNITA NAZIUNALISTA

vell més violent l'any 1976, quan entra en escena el Front d'Alliberament Nacional de Còrsega (FLNC).

Una situació política, on l'element repressiu s'escampa pertot, radicalitza, cada dia més, les posicions. Els nacionalistes, des del no-res, van adquirint força. Mitterrand, ja en el poder, es trau de la màniga la «solució» institucional, que normalitzarà l'illa i acabarà amb els nacionalistes: l'estatut particular i l'Assemblea de Còrsega.

El 8 d'agost de 1982, tenen lloc les primeres eleccions per a constituir l'As-

ta mort, però les versions són contradictòries. L'escàndol porta cua quan la televisió francesa filma i difon un homenatge al desaparegut, protagonitzat per membres del FLNC encaputxats. Orsoni ha esdevingut heroi nacional. La repressió s'aguditza.

L'Assemblea prepara noves eleccions per al 12 d'agost de 1984. La mancança d'una majoria que pugui governar l'illa ha aconsellat una nova convocatòria. El cens és encara al·lucinant. Yviu Stella ho explicava així:

«A Còrsega hi ha 240.000 habitants, dels

ix la diferència? ¿On hi ha els que falten per a aplegar a aquestes xifres? Malgrat tot, encara hi ha hagut una abstenció del 30%.»

Segons Yviu Stella, diputat nacionalista que entrevistem en aquest número, encara queden exemples il·lustratius de la «situació colonial» que pateixen a Còrsega. Com és el fet que, de fa cent anys, cada any de servei a Còrsega de qualsevol gendarme li val per dos per a la jubilació. La llei encara és vigent.

Ara bé, un dels fenòmens més peculiar i contra el qual més fortament